

Homilija mariborskega nadškofa metropolita msgr. Alojzija Cvikla DJ na romanju prostovoljcev in sodelavcev Karitas na Ponikvo, 29.11. 2017

Dragi g. škof Stanislav, sobratje duhovniki, redovnice in redovniki, dragi prostovoljci in sodelavci Karitas, prisrčno pozdravljeni!

V današnjem času se vse odvija z veliko naglico. Mnogi sebe doživljajo kot del tega toka, ki jih neusmiljeno nosi naprej. V tem prehitrem ritmu se izgublajo temeljne vrednote, kot je to dom, ki ni samo hiša ali stanovanje, ampak je kraj, ki je prežet z ljubeznijo, toplino in pristnimi medsebojnimi odnosi. Dom je tam, kjer se čutim sprejetega, potrjenega v tem, kar sem; sprejetega s svojo bolečino in s svojimi radostmi.

Papež Frančišek v okrožnici »O srbi za skupni dom: »Laudato Si« spregovori o tem hitrem spreminjanju današnjega sveta in pravi: »Cilji hitrega in nenehnega spreminjanja niso nujno naravnani k skupnemu dobremu in vzdrževanju ter celostnemu človeškemu razvoju. Pri večini človeštva vodijo v poslabšanje sveta in kakovosti življenja« (18).

Ritem življenja povzroča, da se današnji človek vedno bolj doživlja, kot človek na poti. Postavlja se mu vprašanje smisla, kajti v sebi doživlja strah in negotovost, ker je izgubil toplino doma. Res je, da si v razvitem delu sveta zgradimo lepe hiše in udobna stanovanja. A to so le materialni pogoji, človek pa išče še nekaj več. Išče varnost in toplino pristnih odnosov, išče dom, ki je obdan z ljubeznijo.

Letošnja osrednja misel tedna Karitas, »**Kje sem doma?**«, se mi zdi v tem smislu zelo aktualna, kajti današnji človek sebe doživlja, kot bitje, brez izvora in brez Očeta, kot bitje, ki ne ve, kam gre in kaj je smisel njegovega življenja. V takšnem stanju ostaja človek nesrečen, trpi in je preplašen.

Dolžnost nas, ki smo v službi Karitas je tudi, da smo sposobni videti in prepoznati tudi to bolečino sodobnega človeka ter, da pomagamo.

Prvi odgovor na takšno stanje človeka je, da znamo biti temu človeku blizu, da mu znamo prisluhni in ga spremljati, da bi iz stanja svoje negotovosti in križa, prišel do vstajenja. To pa se bo zgodilo, ko bo začutil, da Bog ni oddaljeni Bog, ampak je usmiljeni in sočutni Bog, ki se preko nas prostovoljcev in sodelavcev Karitas sklanja prav k njemu osebno.

To je pot, ki po drugi strani tudi nam pomaga najti dom, ki ga prenekateri iz tega ali onega razloga izgublajo. Tako s svojo pozornostjo, toplino in občutkom bližine pomagamo tistim, ki tega ne znajo, ne zmorejo, ali imajo težave pri tem. Vsi ti ob naši podpori lahko znova zaživijo v primernem, domačem okolju.

Veliko ljudi danes išče varnost, sprejetost, občutek, da so slišani, da so vidna njihova prizadevanja,..., z drugo besedo iščejo odnos.

Bog Oče nam prihaja naproti s tem, da nam podarja svojega Sina. Bog ni čakal, da bi se mi poboljšali, da bi nam ga potem dal kot nagrado za naše prizadevanje. Podarja nam ga! Kot zastonjski dar, kot sad njegove ljubezni! Ko človek stopi v odnos z Njim, ko se On dotakne mojega srca, takrat tudi mi postanemo sposobni izstopiti iz sebe in se podati na pot k drugemu. Vse se začne pri naši odprtosti za zastonjski Božji dar. Tu se začne pot mojega osebnega spreobrnjenja in izkustva osebne vere, ki je izkustvo Božjega vstopanja v moje življenje, je izkustvo rasti Božjega življenja v meni.

Dokler je človek poln sebe samega ter zaprt vase in v svoj svet, se ne more podariti drugemu. Šele, ko stopim v Božjo logiko, ki je logika ljubezni, ki ne gleda na to, ali si naš bližnji nekaj zasluži, ali ne, ampak je naše dejanje zastonjsko dejanje, takrat sem postal nekdo, ki v drugih prebujam Božje življenje, prebujam to, kar je lepega, resničnega in plemenitega.

»Bog nas je ustvaril zase« in, kot pravi sv. Avguštin, je naše srce nemirno, dokler ga ne najdemo in se ne srečamo z Njim. Kakor nagon po domu ptic ne obvaruje pred boji z vetrovi in vremenskimi nevšečnostmi, tako tudi nas naš odnos z Bogom, naša vera, ne ubrani pred preizkušnjami in pred trpljenjem. Daje pa nam vera moč, da se lahko z njimi soočimo. Bog nam zagotavlja, da je z nami, da nam pripravlja dom, kjer nas čaka in nam kaže tudi smer proti temu domu. Nebeški Oče nam daje svojega Sina, ki nam to pot, ne samo razlaga, ampak hodi po isti poti on sam pred nami. To pa je pot služenja in ljubezni.

Danes se vam, drage prostovoljke in prostovoljci, drage sodelavke in sodelavci Karitas želim zahvaliti za vaše nesebično služenje. To služenje je izraz vaše žive vere, vašega osebnega odnosa z Bogom. Papež Frančišek v svoji okrožnici »Laudato Si« pravi, da se človekovo bivanje opira na tri, med seboj tesno povezana temeljna razmerja: na naš odnos z Bogom, odnos do bližnjega in na naš odnos s stvarstvom.. (prim št. 66).

Pogled na dejavnost Karitas v letu 2016, nam pokaže bogato sliko služenja v okviru mreže Karitas, kjer deluje krovna organizacija Slovenska karitas, šest Škofijskih karitas, 457 župnijskih in območnih karitas ter ob teh še zavodi, ki pod okriljem Karitas izvajajo socialno varstvene programe na področju institucionalnega varstva starejših, institucionalnega varstva oseb z motnjo v telesnem in duševnem razvoju, na področju pomoči ženskam v stiski ali pomoči odvisnikom. V okviru Karitas je v letu 2016 delovalo preko 10.821 prostovoljcev, ki so skupaj opravili 547.474 ur prostovoljnega dela.

V letu 2016 je bilo v različne programe Karitas vključenih 163.400 ljudi v stiski po vsej Sloveniji (med njimi tudi 47.000 starejših in 28.790 otrok). **Od tega je 96.270 oseb prejelo pomoč v hrani in sicer:**

- 81.356 družinskih članov in posameznikov,
- 11.242 starejših,
- 2.318 migrantov in
- 1.354 brezdomcev.

Papež Frančišek v poslanici za 1. svetovni dan revnih poudarja: »Ne ljubimo samo z besedami, ampak z dejanji!« Pravi, da na revne ne smemo gledati zgolj kot na prejemnike naše pomoči, čeprav so taka dejanja dobra in koristna, ampak moramo postati dovetnejši za stiske mnogih ljudi in za odpravljanje krivic, ki so tolikokrat vzrok revščine; ter nadaljuje: »Poklicani smo, da pristopimo k revnim, jih srečamo, se jim zazremo v oči, jih objamemo in jim pokažemo toplino ljubezni, ki bo uničila krog njihove osamljenosti...« (št.3).

Papež nam kaže, kako ljudem pomagati na poti pri iskanju doma, torej vsem tistim, ki so izgubili dom iz tega ali onega vzroka. Papež Frančišek pravi, da je revščino v sodobnem svetu težko jasno opredeliti. Opazimo pa obraze ljudi, ki jih je zaznamovalo trpljenje, bolezen, so potisnjenost v ozadje, so zatirani ali izpostavljeni nasilju, odvzemu svobode ali dostojanstva, so prisiljeni oditi v izgnanstvo Ravno zato smo obhajali 1. svetovni dan revnih, da bi tako odprli oči za tiste, ki iztegujejo roke k nam in kličejo na pomoč ter nas prosijo za solidarnost. To so naši bratje in sestre, ki jih je ustvaril in jih ljubi naš nebeški Oče. Cilj je, da od »kulture odmetavanja in potrošništva« preidemo h »kulturi srečevanja«. To je pot, ki mnogim pomaga najti izgubljeni dom in jim ga z našo pomočjo lahko daje. To je nenadomestljiv občutek, da človek lahko počasi pridobi nazaj nekaj, kar je iz tega ali onega vzroka izgubil.

Želim, da bi tudi Karitas s svojo mrežo, še bolj odločno vstopila v to »logiko srečevanja«, ta pa ima za temelj, da je naš pogled usmerjen v Jezusa, Božjega Sina, ki ga lahko najdemo in prepoznamo v revnih, h katerim smo poslani. Tako lažje slišimo klice teh, ki potrebujejo našo pomoč in v moči Sv. Duha lažje razberemo na kakšen način in kako lahko tem ljudem pomagamo. Zato je ob vsem prizadevanju tako zelo pomembna molitev, kajti v molitvi se odpiramo Bogu in sočloveku. S tem pa preraščamo našo sebičnost in se usposabljammo za sprejemanje drugega, še posebej tistega, ki je naše pomoči potreben.

Danes, pri tej sveti daritvi, se želim tudi zahvaliti našemu dosedanjemu generalnemu tajniku, stalnemu diakonu Imretu Jerebicu, za njegovo dolgoletno služenje Karitas. Lahko rečem za njegovo življenjsko delo. Hvala Ti za to nesebično služenje, ki je prežeto s Tvojo živo vero in ljubeznijo do ubogih. Čutili smo, da Karitas ni le Tvoja služba, ampak je zate poslanstvo in naloga, za katero si se nesebično razdajal. Upam, da boš še naprej ostal pomenljivi člen naše Karitas in da nam boš s svojimi bogatimi izkušnjami priskočil na pomoč, ko bomo to potrebovali.

Obenem izrekam pozdrav in dobre želje novemu generalnemu tajniku, gospodu Cvetu Uršiču, ki bo v začetku leta 2018 prevzel to službo. Veliko Božjega blagoslova in poguma, da nas bo varno vodil preko vseh čeri in nas povezoval v eno samo veliko družino.

Prav pa je, da se pri tej sveti daritvi hvaležno spomnimo tudi vseh pokojnih članic in članov naše Karitas, še posebej tistih, ki so se od nas poslovili v zadnjem letu. Naj jim bo Bog usmiljen sodnik in bogat plačnik za njihovo zastonjsko in požrtvovalno služenje. Naj njihov zgled pritegne nove člane, ki bodo nadaljevali plemenito poslanstvo pomoči bližnjemu!

Današnji evangelij nam predstavi zlato pravilo: »Kakor hočete, da bi ljudje storili vam, storite vi njim« (prim. Lk 6,31).

Ali je sploh možno v tem svetu naglice in površnih medsebojnih odnosov, poleg sebe opaziti sočloveka? Jezus nam kaže pot: »Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš nebeški Oče« (prim. Lk 6,36).

V luči Božjega usmiljenja postanemo tudi mi sposobni gledati na sočloveka v stiski, kot na človeka, ki je prav tako ustvarjen po Božji podobi in je vanj položeno hrepenenje po človeka vrednem življenju. Samo v moči Sv. Duha, sprejetega v iskreni in poglobljeni molitvi, lahko premagamo človeško logiko »imeti« in stopimo v Božjo logiko usmiljenja in ljubezni! Amen

msgr. Alojzij Cvikl DJ
mariborski nadškof, predsednik Slovenske karitas